

290. Chuyện Thử Thách Giới Đức (Tiền Thân Sila-Vimamsa)

Cho rằng đạo hạnh đáng yêu...

Chuyện này được bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về một Bà-la-môn thử nghiệm thanh danh của mình. Các tình tiết đưa đến câu chuyện và ngay cả câu chuyện ở đây đều giống như ở Tiền thân Silavimamsa, số 86.

-ooOoo-

Khi Brahmadata là vua xứ Ba-la-nại, vị giáo sĩ của vua quyết định thử nghiệm thanh danh của mình về đức hạnh. Trong hai ngày đầu, ông đều mỗi ngày lấy một đồng tiền do người coi kho giữ. Vào ngày thứ ba, ông bị đưa đến trình vua vì bị kết tội ăn cắp. Dọc đường, ông chú ý đến mấy người bắt rắn đang làm cho rắn múa. Vua hỏi tại sao ông làm một việc như vậy. Thầy Bà-la-môn trả lời:

- Để thử nghiệm thanh danh của tôi về đức hạnh.

Rồi nói tiếp:

Cho rằng Đức hạnh đáng yêu

Người ta tôn quý bao nhiêu trên đời.

Xem kia! Rắn độc chết người,

Bảo rằng nó tốt, chẳng đời chết ngay.

Tôi nay bảo, khắp đầy trần thế

Đức hạnh là tôn quý đáng yêu:

Kẻ nào đạo đức vẫn nêu

Con đường đạo quả bước theo mãi hoài.

Tình thân thiết, sáng ngời chúng bạn

Rồi đến khi số tận mạng chung,

Kẻ nào tích đức sẵn sàng

Cõi trời, kẻ ấy được phần tái sinh.

Sau khi thuyết giảng về cái đẹp của đức hạnh bằng ba bài kệ trên, giáo sĩ Bà-la-môn ấy nói tiếp:

- Tâu Đại vương, gia đình tôi đã hiến dâng cho ngài bao nhiêu thứ: tài sản của cha tôi, của mẹ tôi và cả những gì mà tôi đã có: điều ấy chẳng bao giờ dứt. Còn tôi đây, tôi đã lấy mấy đồng tiền kia trong kho báu chỉ để thử nghiệm giá trị của riêng tôi. Bây giờ tôi thấy rằng thọ sanh dòng dõi, huyết thống và gia đình chẳng có giá trị gì trên đời này và chỉ có đức hạnh là tốt nhất. Tôi muốn sống đời Phạm hạnh, xin ngài cho phép tôi được như vậy!

Giáo sĩ cứ năn nỉ mãi, cuối cùng vua đành chấp thuận. Thế là ông lia bỏ thế gian lui vào dãy Hy-mã-lạp Sơn (Tuyết Sơn) để sống Phạm hạnh, tu tập các Thắng trí và các Thiên chứng cho đến khi tái sanh vào cõi Phạm thiên.

-ooOoo-

Khi kể xong Pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, vị giáo sư thử nghiệm thanh danh về đức hạnh kia chính là Ta.

-ooOoo-

291. Chuyện Cái Bát Thân (Tiền Thân Bhadra-Ghata)

Kẻ vô dụng một lần được bát...

Chuyện này được bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về một người cháu của Trưởng giả Cấp Cô Độc.

Người này đã hoang phí số tài sản kế thừa là bốn trăm triệu đồng vàng. Anh ta đến thăm người chú Cấp Cô Độc và được Trưởng giả cho một ngàn đồng để làm vốn mua bán. Anh ta tiêu xài hết số tiền rồi lại đến Trưởng giả. Lần này anh được cho năm trăm đồng. Tiêu xài hết xong, anh lại đến và lần này chú anh chỉ cho anh hai bộ quần áo vải thô. Thế là khi anh đã hết luôn hai bộ quần áo kia và đến xin thêm một lần nữa thì bị chú anh tóm cổ ném ra cửa. Anh ta chẳng còn ai giúp đỡ, sau đó đã ngã xuống bên một xó đường và chết. Người ta kéo anh ra rồi ném ở đấy.

Ông Cấp Cô Độc đến kể với đức Phật về các sự việc đã xảy ra cho cháu ông, bậc Đạo Sư bảo:

- Làm sao ông mong làm thỏa mãn một kẻ chính Ta ngày xưa cũng không thể làm thỏa mãn dù rằng Ta đã cho anh ta một cái Bát Ước.

Rồi do yêu cầu của Trưởng giả, Ngài kể một chuyện đời xưa.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi Brahmatta trị vị xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sinh ra là con của một thương gia giàu có. Sau khi cha mất, ngài thay cha quán xuyến mọi việc. Trong nhà của ngài có chôn một kho tàng bốn trăm triệu

đồng. Ngài có một con trai độc nhất. Bồ-tát Bồ thí, hành hiện cho đến khi chết và tái sinh làm Thiên chủ Đê Thích (Sakha).

Con trai của Bồ-tát làm một cái rạp ngoài đường để ngồi uống rượu cùng với đám bạn bè tụ tập quanh anh ta. Anh trả một ngàn đồng cho bọn làm trò chạy nhảy, nhào lộn, bọn ca sĩ, vũ công, suốt ngày ăn nhậu, trác táng. Anh rong chơi đây đó, chỉ đòi đàn địch múa ca, mãi mê theo đám bạn thô lỗ, chìm đắm trong thói nhàn cư lười biếng. Vì thế, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, anh đã tiêu xài cả kho tàng bốn trăm triệu đồng, hết cả mọi sở hữu, của cải, đồ đạc rồi trở nên nghèo khó cực khổ đến độ phải lang thang rách rưới tả tơi.

Thiên chủ Đê Thích, trong lúc suy xét, biết rõ anh ta nghèo khổ như thế nào. Do lòng thương con thúc đẩy, ngài cho anh ta một cái Bát Ước và dặn:

- Con ạ, hãy giữ gìn, chớ làm vỡ cái bát này. Bao lâu con còn giữ được nó thì tài sản của con sẽ không cạn được. Vì vậy, hãy giữ gìn nó cẩn thận!

Nói xong, ngài quay về trời.

Sau đó, anh chàng kia chỉ lấy bát uống rượu chứ chẳng làm gì cả. Một hôm, trong lúc say sưa, anh ném Bát lên không cho nó rơi xuống mà bắt lấy. Thế rồi có lần anh bắt hụt, Bát rơi xuống đất vỡ tan tành! Thế là anh lại trở nên nghèo khó, rách rưới tả tơi đi khắp đây đó cầm bát ăn xin rồi cuối cùng ngã xuống một bờ tường rồi chết.

Khi kể xong chuyện này, bậc Đạo Sư đọc tiếp:

*Kẻ vô dụng một lần được bát,
Lòng muốn gì, Bát tất thỏa ngay,
Bao lâu còn giữ Bát này,
Tiền tài luôn vẫn còn đây cho anh.
Trong một lúc ngông nghênh say khướt,
Anh làm tan Bát phước lành rồi!
Lỡ lỡ, rách rưới tả tơi,
Kẻ rồ tội nghiệp sống đời đắng cay.
Kẻ nào có gia tài đồ sộ
Nhưng hưởng đời, tiết độ chẳng hay,
Phút giây tàn mạt! - cũng tày
Anh chàng khờ khạo vỡ ngay Bát thân.*

-ooOoo-

Với Trí tuệ Toàn hảo, bậc Đạo Sư đọc các bài kệ trên, rồi nhận diện Tiền thân:

- Bây giờ, người cháu của Cấp Cô Độc là anh chàng vô lại đã đánh vỡ cái Bát phước lành kia, còn chính Ta là Đê-Thích.

-ooOoo-

292. Chuyện Vua Quạ Supatta (Tiền Thân Supatta)

Ở nơi đây, thành Ba-la-nại...

Chuyện này được bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về việc Trưởng Lão Xá-lợi-phất dâng tặng bà Bimbàdevi một bữa cơm trộn bơ tươi và cá hồng.

Các tình tiết câu chuyện cũng giống như ở số 281. Tiền thân Abbhantara đã kể trước đây. Ở đây, vị Tỷ-kheo-ni bị đau bao tử. Tôn giả La-hầu-la đến thuật chuyện với Trưởng lão. Trưởng lão bảo La-hầu-la ngồi ở phòng đợi rồi ngài đến nhà vua, được cúng cơm, cá hồng và bơ tươi. La-hầu-la mang cơm ấy cho vị Tỷ-kheo-ni, mẹ ông. Khi bà dùng xong món ăn ấy thì bệnh dứt ngay. Vua sai người đi dò xem, rồi từ đó luôn luôn bảo đem cúng dường bà món ăn ấy.

Một hôm, các Tỷ-kheo bắt đầu bàn tán trong Pháp đường:

- Nay Hiền hữu, Tướng quân Chánh pháp đã làm thỏa lòng vị Tỷ-kheo-ni ấy với món ăn như thế kia.

Bậc Đạo Sư bước vào, hỏi các Tỷ-kheo đang bàn tán chuyện gì. Khi được thuật lại, Ngài dạy:

- Nay các Tỷ-kheo, đây không phải là lần đầu tiên Xá-Lợi-Phất đã tặng mẹ của La-hầu-la món bà cần; trước kia, vị ấy cũng đã làm như thế.

Rồi Ngài kể một chuyện đời xưa.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi Brahmadata trị vì xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sinh ra là một con Quạ, lớn lên trở thành vị lãnh đạo của tám mươi ngàn con quạ, tức là Vua Quạ (Ô vương), tên Supatta hay Hoàng Dục (Cánh vàng).

Vợ chánh của vua Quạ tên là Suphassā hay Nhu Hòa; vị Đại tướng là Sumukho, Mỹ Chủy (Mỏ đẹp).

Vua Quạ sống với đàn tám mươi ngàn con gần Ba-la-nại.

Một hôm, vua Quạ và vợ đi kiếm ăn bay qua bếp của nhà vua. Người đầu bếp của vua vừa làm xong một số đĩa thức ăn gồm đủ các loại cá. Ông chưa đẩy các đĩa vì muốn để như thế một lát cho nguội. Ô hoàng hậu ngửi thấy mùi thơm của thức ăn và khao khát được một miếng. Nhưng hôm đó nàng chẳng nói gì.

Thế nhưng đến ngày hôm sau, khi Vua Quạ đến rủ vợ đi ăn thì nàng bảo:

- Hãy đi một mình! Thiếp đang quá thèm muốn một thứ!

- Thứ gì vậy?

- Thiếp muốn ăn một ít đồ ăn của nhà vua và vì không thể có được nên thiếp sắp chết đây.

Vua Quạ ngồi xuống và suy nghĩ. Mỹ Chủy đến gần vua và hỏi xem vua đang buồn về việc gì. Vua Quạ kể lại sự việc.

-Ồ-, sẽ được ngay mà!

Quạ Tướng quân bảo thế, rồi nói thêm để cả hai được yên tâm:

- Hôm nay các ngài cứ ở đây, thần sẽ đi kiếm đồ ăn về.

Thế rồi, Quạ Tướng quân họp đàn Quạ lại và kể lại mọi việc cho chúng.

- Nào chúng ta hãy đi lấy thứ ấy!

Rồi tất cả cùng bay đến Ba-la-nại. Quạ Tướng quân cất đặt từng nhóm quạ đậu đó đây gần nhà bếp để trông chừng, còn nó cùng với tám tên giỏi nhất, ngồi trên mái bếp. Trong khi chờ thức ăn của vua được dọn ra, nó ra lệnh cho chúng:

- Khi người kia mang thức ăn đi, ta sẽ làm cho ông ta để rơi các cái đĩa xuống. Một khi đã làm như thế là xem như đời ta tàn rồi. Vậy thì bốn đứa trong bọn phải mổ và ngậm com đầy miệng, còn bốn đứa kia ngậm cá rồi bay về dâng cho vua và hoàng hậu của ta ăn; các ngài có hỏi ta đâu thì bảo rằng ta sắp về tới. Người đầu bếp bấy giờ đã làm xong nhiều thức ăn cao lương móc vào đòn gánh và đem tới phòng của vua. Khi ông băng qua sân, Quạ Tướng ra hiệu cho bọn tùy tùng rồi bay đâm vào ngực ông, tấn công bằng những cái vuốt trương ra, bằng chiếc mỏ nhọn như mũi thương, nó mổ vào chóp mũi và bằng hai bàn chân nó khóa chặt hai hàm của ông ta.

Nhà vua đang đi dạo ở tầng trên, khi nhìn ra cửa sổ lớn trông thấy con quạ đang làm như thế, liền gọi người đầu bếp:

- Này, thả mấy cái đĩa xuống và bắt lấy con quạ!

Người kia liền thả đĩa xuống rồi nắm chặt con quạ.

- Đến đây! Vua kêu lên.

Thế là các quạ kia tha hồ ăn, rồi mổ lấy phần còn lại như đã được dặn dò và mang đi. Sau đó cả bọn quạ tụ tập lại và ăn phần dư thừa. Tám con quạ giỏi nhất kia mang đồ về cho Quạ Vua và hoàng hậu. Thế là cơn thèm khát của Nhu Hòa lắng xuống.

Người hầu mang bữa ăn kia đem con quạ đến trình vua.

- Này Quạ! - Vua bảo - Ngươi tỏ ra chẳng kính trọng gì ta! Ngươi đã làm vỡ mũi người hầu của ta!

Ngươi đã liều lĩnh ném đi cả cuộc sống của ngươi! Điều gì khiến ngươi đã làm như thế?

Quạ trả lời:

- Tâu Đại vương! Vua của tôi sống gần Ba-la-nại, tôi là chánh tướng quân của ngài. Vợ ngài (tên Nhu Hòa) quá khao khát muốn nếm thử đồ ăn của Đại vương. Vua của tôi nói cho tôi biết bà ấy đang thèm muốn thứ gì và liền đó tôi quyết hy sinh đời mình. Giờ đây, tôi đã gởi thức ăn về cho hoàng hậu rồi, nguyện ước của tôi đã trọn. Đó là lý do khiến tôi đã hành động như thế.

Về để giải thích sự việc đó, nó đọc ba bài kệ sau đây:

Ở nơi đây, thành Ba-la-nại,

Tâu Đại vương, có vị Quạ Vua,

Tên Hoàng Dục, với đàn kia,

Tám mươi ngàn quạ đều là thần dân.

Nhu Hoàng hậu muốn phân mơ ước:

Bà khát khao có được bữa com,

Cả kia riêng của Đại vương

Bắt tươi nấu chín vừa mang lên bàn.

Xin xem tôi như hàng sứ giả,

Vua tôi sai nên đã đến đây.

Kính Vua, tôi tỏ lòng này,

Mũi người kia bị tôi gây đau phiền.

Nghe thế, vua liền nói:

- Ta đây đã ban danh vọng lớn lao cho lắm người, nhưng không thể khiến họ thân thiết được. Ngay cả việc ban các tặng vật như toàn thể một ngôi làng đi nữa, ta cũng chẳng tìm thấy một kẻ dám hy sinh mạng sống cho ta. Thế mà con vật này, vốn chỉ là một con quạ, lại hy sinh đời mình cho vua của nó. Nó rất cao cả, nhu hòa, thiện hảo.

Rất đẹp lòng vì các tình nét tốt của Quạ, vua tặng nó một cái lông trắng để tỏ lòng sùng ái trân trọng. Quạ chỉ lễ bái vua về tặng vật kia, rồi lại ca ngợi đức hạnh của Hoàng Dực, vua nó.

Nhà vua cho mời Hoàng Dực tới, nghe các lời giáo huấn của Vua Quạ rồi gửi cho vợ chồng Vua Quạ thức ăn của chính ngài, còn về phần bọn quạ kia thì mỗi ngày ngài đều sai nấu thực nhiều cơm để cho chúng. Chính ngài đi theo lời giáo huấn của vị Bồ-tát, che chở mọi loài sinh vật và hành thiện. Những lời giáo huấn của Quạ Hoàng Dực được ghi nhớ suốt bảy trăm năm.

-ooOoo-

Khi kể xong Pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, vua là Ananda, tướng quạ là Xá-lợi-phất, còn vua quạ Supatta chính là Ta.

-ooOoo-

293. Chuyện Thân Hư Hoại (Tiền Thân Kaya-Vicchinda)

Bị con bệnh trầm kha quật xuống...

Chuyện này được bậc Đạo Sư kể tại Kỳ Viên về một người đàn ông kia sống tại Xá-vệ.

Ông ta bị bệnh hoàng đản và các thầy thuốc bảo rằng đây là trường hợp không hy vọng chữa khỏi được. Vợ con ông không biết ai có thể chữa lành bệnh cho ông. Ông ta tự nghĩ: "Nếu ta được lành bệnh ta sẽ sống đời tu hành".

Thế rồi vài ngày qua, sau khi dùng một thứ gì đó, ông thấy khá rồi được lành bệnh. Bấy giờ ông đến Kỳ Viên và xin gia nhập Giáo đoàn. Ông được bậc Đạo Sư truyền tiểu giới (Sa-di) và đại giới (Tỳ-kheo) rồi ít lâu sau, ông chứng Thánh quả.

Sau đó, một hôm các Tỳ-kheo bàn tán với nhau trong Pháp đường:

- Nay Hiền hữu, người kia bị bệnh hoàng đản và thệ nguyện rằng nếu lành được bệnh sẽ sống đời Phạm hạnh. Ông ta đã làm như thế và giờ đây đã đắc Thánh quả.

Bậc Đạo Sư bước vào, hỏi các Tỳ-kheo đang ngồi đây với nhau bàn tán chuyện gì. Sau khi họ thuật lại, Ngài dạy:

- Nay các Tỳ-kheo, không phải chỉ riêng người ấy đã làm thế. Xưa kia, các trí giả, khi được lành bệnh, cũng sống đời Phạm hạnh rồi được phân lợi cho riêng mình.

Rồi ngài kể một chuyện đời xưa.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi Brahmadata trị vị xứ Ba-la-nại, Bồ-tát sinh ra trong một gia đình Bà-la-môn. Ngài lớn lên rồi bắt đầu thu góp của cải: nhưng ngài lại mắc bệnh hoàng đản. Các thầy thuốc cũng không thể làm gì cho ngài được, vợ ngài và cả gia đình cũng hết cả hy vọng. Ngài định rằng nếu được lành bệnh Ngài sẽ sống đời tu hành. Thế rồi ngài dùng một thứ gì đó, cảm thấy khỏe rồi lành bệnh. Ngài ra đi lên dãy Hy-mã-lạp Sơn (Tuyết Sơn) và trở thành một ẩn sĩ. Ngài tu tập các Thắng trí và các Thiền chứng rồi an trú trong thiên lạc.

Ngài tự nghĩ: "Từ lâu nay, ta chưa hề được hạnh phúc lớn lao như thế này!" Rồi ngài nói lên niềm cảm hứng:

Bị con bệnh trầm kha quật xuống,

Ta nằm dài đau đớn sâu bi.

Thân ta chóng héo tàn đi

Như hoa trên đất khô vì nắng kia.

Cao sang cũng như là hèn nhục,

Tinh khiết cùng vẫn đục như nhau.

Kẻ nào mù quáng biết đâu

Tương vũng hư thối là màu đẹp tươi.

Thân bệnh hoạn này thời đáng thẹn

Quá thói hư, bất tịnh mà thôi.

Kẻ cuồng si hề biếng lười,

Lang thang khắp lối, cỡi trời chẳng sinh.

Bậc Đạo Sĩ diễn tả bằng nhiều cách tính chất của bất tịnh và của đau khổ thường hằng, rồi chán chê thân xác và tất cả những thành phần của nó, ngài suốt đời tu tập Bốn Vô lượng tâm cho đến khi tái sanh vào cõi Phạm thiên.

-ooOoo-

Khi để xong Pháp thoại này, bậc Đạo Sư tuyên thuyết Tứ Đế. Lúc ấy nhiều vị Tỷ-kheo đặc quả Dự Lưu v.v... Rồi bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Bây giờ, Ta chính là vị ân sĩ ấy.

-ooOoo-

294. Chuyện Con Chim Ăn Trái Đào (Tiền Thân Jambu-Khàdaka)

Ai đó ngồi cây đào đở hồng...,

Chuyện này được bậc Đạo Sư kể tại Trúc-Lâm về Đề-bà-đạt-đa và Kokàlika.

Bấy giờ, khi Đề-bà-đạt-đa bắt đầu mất vật phẩm cúng dường và thanh danh, Kokàlika đi từ nhà này sang nhà khác bảo:

- Trưởng lão Đề-bà-đạt-đa là dòng dõi Sơ tổ Hoàng đế, thuộc hoàng tộc Okkàka, là hàng quý tộc đích truyền, đặc tài về mọi kinh điển, sung mãn thân thông, nói năng ngọt ngào, là một luật sư thiên hảo.

Hãy cúng dường Trưởng lão, hãy giúp đỡ ngài!

Kokàlika ca ngợi về Đề-bà-đạt-đa bằng những lời như thế. Mặt khác Đề-bà-đạt-đa lại ca ngợi Kokàlika như sau:

- Kokàlika vốn thuộc một gia đình Bà-la-môn ở phía Bắc, ông sống đời tu hành, thâm nhập kinh điển, là một luật sư có tài. Hãy cùng dường ông ấy, hãy giúp đỡ ông ấy.

Họ đi khắp nơi, người này ca ngợi người kia như thế để được nhận đồ ăn của từng nhà. Một hôm, các Tỷ-kheo bắt đầu bàn tán chuyện ấy trong Pháp đường:

- Nay Hiền hữu, Đề-bà-đạt-đa và Kokàlika đi khắp nơi ca ngợi đức hạnh của nhau trong khi họ chẳng có đức hạnh gì cả, và cứ thế, họ kiếm được lương thực.

Bậc Đạo Sư bước vào và hỏi các Tỷ-kheo đang ngồi bàn tán việc gì. Nghe họ thuật lại, Ngài dạy:

- Nay các Tỷ-kheo, đây không phải lần đầu tiên các người ấy nhận được lương thực bằng cách ca ngợi nhau. Xưa kia, họ cũng đã làm như thế.

Rồi Ngài kể một chuyện đời xưa.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi Brahmadata trị vì xứ Ba-la-nại, Bồ-tát là một Thần cây trong một khu rừng hồng đào (Diêm-phù) kia. Một con Quạ cái kia đậu trên cành cây của ngài và bắt đầu ăn quả. Một con Chó rừng đến, nhìn lên và theo dõi quạ. Nó tự nghĩ: "Nếu ta nịnh tên này thì có lẽ ta sẽ được ăn vài quả đây!" Vì thế để nịnh Quạ, nó đọc bài kệ đầu:

Ai đó ngồi cây đào đở hồng,

Giọng ca thanh lịch rót vào lòng,

Dáng nàng uyển chuyển như công múa

Và vẫn ngồi yên, vẫn lặng không!

Quạ lấy làm tự mãn, trả lời bằng bài kệ thứ hai:

Kẻ nào gia thế cao sang

Mới khen kẻ khác là hàng quý cao.

Chàng cùng mãnh hổ khác nào,

Đến đây! An thứ tôi trao tặng chàng!

Đọc xong bài kệ, Quạ rung cánh cho vài trái rơi xuống. Bấy giờ vị Thần của cây chứng kiến hai con vật đang ăn, sau khi nịnh hót ve vãn nhau như thế, liền đọc bài kệ thứ ba:

Quân nói dối, ta đây rõ quá!

Tên Quạ kia, tên Chó rừng kia,

Chuyên ăn xác chết thói tha,

Nịnh nhau qua lại nghe ra om sòm!

Đọc xong bài kệ, vị thần cây liền hóa ra một hình thù hung tợn đuổi cả hai con vật kia đi.

-ooOoo-

Khi kể xong Pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Bây giờ, con Chó rừng là Đê-bà-đạt-đa, con Quạ là Kokàlika, còn vị Thần cây kia chính là Ta.

-ooOoo-

295. Chuyện Loài Hạ Liệt (Tiền Thân Anta)

Như chàng bò mộng, tâm thân ông...

Đây là một chuyện nữa do bậc Đạo Sư kể tại cùng một nơi, về cùng những người ấy và các tình tiết câu chuyện cũng giống như trên đây.

-ooOoo-

Ngày xưa, khi Brahmadata là vua xứ Ba-la-nại, Bồ-tát là Thần một cây thầu dầu mọc ở gần một ngôi làng kia. Ở trong làng, có một con bò già bị chết. Người ta kéo xác bò và ném vào rừng cạnh công làng. Một con Chó rừng đến ăn thịt xác ấy. Thế rồi, một con Quạ cái đến đậu trên cây. Khi thấy Chó rừng, Quạ tìm cách nịnh hót xem có thể được một vài miếng thịt xác bò kia để ăn không. Vì vậy nó đọc bài kệ thứ nhất:

Như chàng bò mộng, tâm thân ông,

Sinh hoạt như sư tử mạnh hùng,

Vinh hiển thay ông, vua các thú!

Đừng quên một miếng tặng tôi cùng.

Nghe thế, Chó rừng đọc bài kệ thứ hai:

Những ai gia thế trọng cao

Mới ca ngợi đúng kẻ nào quý sang.

Cổ cô giống cổ chim công.

Quạ ơi, bay xuống mà dùng thịt đây.

Vị Thần cây thấy như vậy liền đọc bài kệ thứ ba:

Loài thú hèn nhất, là Chó rừng,

Trong loài chim, Quạ bét sau cùng,

Thầu dầu hạ liệt nhất loài mọc,

Ba thú chung đây, tối hạ tâng!

-ooOoo-

Khi kể xong Pháp Thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Bây giờ, Đê-bà-đạt-đa là con Chó rừng kia, Kokàlika là con Quạ, vị Thần cây ấy là Ta.

-ooOoo-